

Antonijela Nekić

Gradska knjižnica Zadar
antonijela.nekic@gkzd.hr

Jedna je od ljepota knjižničarskog posla da smo često u prilici upoznati zanimljive ljude, a nerijetko i surađivati s njima. Tako sam ja imala sreću upoznati zadarsku slikaricu Anu Jagić, naime, ona je jedna od fotografa koji su sudjelovali u foto izložbi Fotografska oda čitanju koja se realizira u suradnji Gradske knjižnice Zadar i Hrvatskog čitateljskog društva – Ogranka Zadar. Ana je svestrana umjetnica i bilo je zanimljivo čuti od nje kako ona promišlja Knjižnicu.

Što radi jedan diplomirani likovnjak u knjižnici, odnosno, što misliš kakva je spona između likovne umjetnosti i knjižnice, osobito narodne knjižnice?

U Knjižnici se jedan likovnjak raspamećuje jer ne zna koju bi knjigu i CD prije posudio te ima težak odabir od 6 mogućih artikala koje može posuditi odjednom. Likovna i književna umjetnost su bliske prijateljice koje se nikad ne mogu niti smiju odvojiti na duže vrijeme upravo zato što jedna drugoj otkrivaju puno toga o sebi. Slika je samo vizualna poezija i književnost je jezična slikovitost, a narodne i sve ostale knjižnice rudnici su ljepote baš kao i muzeji. Neću se usuditi reći da su to sveta mjesta, ali su mjesta dubokog poštovanja ljudskog, rudnici znanja i beskonačne avanture duha koje tiho žude za čovjekom.

Koliko umjetnost doprinosi, odnosno, doprinosi li uopće, promoviranju čitanja i pismenosti?

Sigurna sam da umjetnost doprinosi promoviranju čitanja i pismenosti. Možda ne u idealnoj mjeri u kojoj bismo željeli jer se s razvitkom tehnologija ponekad čini da se knjiga zapostavlja. Stoga je uvijek na nama, koji vidimo važnost u knjizi i književnosti, da je širimo i njegujemo, bilo to kroz kojekakve festivale i događanja ili nova i stara izdanja, bilo pak osobnom preporukom knjige nama bližnjima i daljnjima. Istaknula bih jednu prednost knjige ili bilježnice pred mobitelom ili bilo kakvim drugim monitorom, a to je da vam za knjigu ne treba punjač, uostalom ona je punjač i to ljudskog duha.

Likovne izložbe u knjižnici u odnosu na ostale izložbene prostore, poželjne ili?

Ako ste dovoljno spretni, svaku priliku za izlaganjem vašeg rada iskoristit ćete da izložite nešto dobro i nekome omogućite da to dopre do njega. Knjižnica i muzej dva su različita mjesta za izlaganje radova te uvijek treba pomno razmisliti na koji način i koje radove želite izložiti jer ne funkcionira sve na svim mjestima. Neke stvari bolje dolaze do izražaja na bijelim zidovima galerija dok se, na primjer, u knjižnicama to predstavljanje mora presložiti na jedan drugačiji način. Tako da, da, knjižnice su poželjne i hvala vam na gostoprimstvu, čast nam je doći vam u posjet, dođite i vi kod nas u muzeje i galerije.

Do sada si u više navrata bila predstavljena kao autor u GKZD, prvi put kao autorica izložbe fotografija u tradicionalnoj izložbi knjižnice Fotografska oda čitanju, kakvo je iskustvo?

Iskustvo je izvrsno. To je bio novi tematski izazov i djelom me vratio u dane Akademije kada

smo radili radove na razne zadane teme. U takvim situacijama najuzbudljivije mi je kako nešto što je već odrađeno od brojnih prethodnika učiniti novim. Kako pronaći fotografiju koja njima nije pala na um. Kako jednostavnost ne banalizirati, već otkriti njezine nove dubine i širine. Ponekad se to krije u motivu, ponekad u koloritu, a ponekad i u samom naslovu fotografije. Također, pošto ja iznimno volim pisati, ova mi je izložba bila jako draga jer fotografije i njihovi naslovi stvaraju jednu priču koja spaja vizualnu umjetnost s književnošću.

Nakon fotografske izložbe, knjižničarska publika imala je priliku vidjeti tvoj likovni performans, slikala si u prostoru Glazbene i filmske zbirke uz pratnju DJ Arijete Musli. Prvi put se tako nešto dogodilo u Knjižnici, i knjižničarima je to neko novo iskustvo. Tebi, izazov?

Hvala vam i na tom pozivu. On se dogodio u znakovitom trenutku mog sastavljanja naredne izložbe i istraživanja novog medija koji sam uvrstila u kolekciju umjetničkih izričaja kojima se služim. Glazba je umjetnost bez koje definitivno ne bi bilo lijepo živjeti i vrlo često mi se čini da je ona ipak kraljica na umjetničkom tronu zbog svog direktnog pristupa čovjekovu duhu. Slikanje u javnosti pred nepoznatim ljudima mi nije nešto strano, ali je uvijek nepredvidivo jer je to trenutak nastajanja i interakcije koji otkriva drugačije misli i teme od gotove slike tako da je uvijek uzbudljivo susrest se s gledaocem na mjestu nastanka. Bez glazbe niti u privatnosti svoj ateljea ne volim biti često, stoga mi je drago da sam pored sebe imala glavnu asistenticu Arijetu jer uvijek je užitak imati dobrog partnera uz sebe.

Vidiš li se u još kojem obliku suradnje u knjižnici? Samostalno? U suradnji s nekim?

Definitivno. Ideje su mnoge i suradnici su dobrodošli. Čak sam nedavno izvukla s police bilješke o jednom radu koji je u nastajanju još od 2016. godine, ali je vrlo obilat i zahtijeva mnogo energije i koncentracije te pomnog planiranja. Ne znam kada će biti spreman za izlazak u javnost jer su intermedijalni radovi dosta nepredvidivi i imaju specifičan tempo. Posljednje

dorade tog rada izazvale su mi asocijaciju na novi odjel knjižnice kao potencijalni prostor za izlaganje. Tko zna kada i gdje će na kraju isplivati, no, bez obzira na taj projekt, knjižnica je definitivno suradnica koju volim i rado se družim s njome te je nikad ne planiram napustiti.

Od prošle godine otvoren je Odjel za mlade, kao likovna umjetnica imaš li prijedloge aktivnosti koje bi po tvome mišljenju bile zanimljive mladim ljudima?

Mislim da je uvijek zanimljivo razgovarati s umjetnicima svih kategorija i biti u prilici otkriti dio procesa njihova stvaralaštva, bilo kroz razgovore, bilo radionice s njima. To pobuđuje ljudsku introspekciju i potiče kreativni razvoj individue. Ali, također mislim da je ključno pitanje kako zaintrigirati mlade ljude da obrate pozornost na to, čime ih privući da se odazovu takvim događanjima? Je li to dosjetljivo promoviranje kroz društvene mreže ili je to klasično javno oglašavanje ili se možda treba osobno angažirati i iskoristiti svaku priliku za poziv na takva događanja? Često puta nije stvar u samom sadržaj već u pozivu na taj sadržaj. Stoga za kraj koristim ovu priliku za sljedeće: „Dragi štioče, dođi u knjižicu. Prolaziš pored nje često, prođi kroz nju bar jednom. Imaš pitanje koje te muči: svrati do police i izvuci knjigu koja ti zapne za oko. Pogledaj što će ti ona reći. Možda pronađeš ljubav svog života tamo, a možda se samo zaljubiš u miris pisane. Jednom kada otkriješ ljepotu koja ona skriva, dobrota ovog svijeta pred tvojim očima se lagano otkriva.“